

CESTA DO NEZNÁMA

PŘÍBĚH O TAJEMNÉM DENÍKU
A DÍVCE Z BUDOUCNOSTI

MARIE JAKOUBKOVÁ

CESTA DO NEZNÁMA

(Příběh o tajemném deníku a dívce
z budoucnosti)

Marie Jakoubková

PŘEDMLUVA

Tento příběh byl sepsán jednoho léta, kdy jsme se s rodinou přestěhovali do malé vesnice. Nebyla jsem zpočátku moc nadšená, ale jak se ukázalo, větší dobrodružství bych si snad ani nevymyslela, natož jej zažila v našem starém bydlišti. Je to příběh, plný záhad, nového přátelství a dokonce i začátku mé tvůrčí práce. Tak s chutí do čtení.

Myšlenky, sepsané do této knihy, věnuji všem lidem a hlavně Lucce, mé kamarádce a skvělé průvodkyni.

Děkuji za vše!

HLAVNÍ POSTAVY NEBOLI PŘEDSTAVENÍ MÉ RODINY

Já se jmenuji Lenka Kopecká a je mi 14 let. Právě jsem dokončila osmou třídu základní školy a po prázdninách půjdu do zcela nové školy, mezi úplně cizí spolužáky. Ráda čtu a miluji vůni knih, hlavně těch starších, které mají v sobě i stopy staroby.

Moje mamka, Milena Kopecká, je mladá žena. Věk už se prý neříká (směju se). Mamka pracuje jako učitelka na kytaru. Moc krásně hraje. Škoda, že nejde ty melodie přenést sem do knihy. Také ráda čte. Má v oblibě tajemné příběhy a sci-fi. Je hodná a moc milá.

Taťka, Bořivoj Kopecký, je architektem. Samé nákresy, pravitka a počítání. To jde trochu mimo mě, já jsem na čísla celkem hloupá. Věk prý mohu prozradit, je mu 42, ale vypadá opravdu moc dobře. Taťka, když má čas, tak rád vaří. Umí bezva bramboráky.

Tak to jsme my, rodina Kopeckých. Rodina Kopeckých, která se rozhodla přestěhovat do malé vesnice v jižních Čechách. Ani vlastně nevím proč? Možná kvůli taťkovi, protože dostal dobrou pracovní nabídku. A je dobře, že ji dostal. Proč? To uvidíte. Teda, to se dočtete, na dalších stránkách mého příběhu.

A jak to všechno začalo? Vše začalo jednoho sobotního odpoledne, kdy jsme nasedli do našeho auta a jedeme vstříc novým výzvám a novému prostředí a vůbec všemu novému a dosud neznámému.

CESTA DO NEZNÁMA

Už jsme skoro 5 hodin na cestě. „Kdy už tam budeme?“ zeptala jsem se mamky. Ta se na mě otočila z předního sedadla našeho auta a s úsměvem na tváři odpověděla.

„Vydrž, už tam budeme. Podle navigace je to aktuálně do Babice 85 kilometrů. To už zvládneme.“

Nahlas jsem si vzdychla a protočila očima. Je to minimálně ještě hodinu, pokud půjde vše dobře a hladce.

BABICE, co to je Babice? Takový divný název, to bude jistě nějaký zapadákov. Vede tam vůbec asfaltová cesta? Co tam asi žije za lidi. Podle názvu asi samé báby (směju se svému vtipu). Zároveň mě ta představa ale děsí. Jsem zvyklá bydlet ve větším městě, ne na vesnici, nebo jak se tomu říká.

„Nechcete to ještě otočit a jet zpět?“ volám dopředu směrem k rodičům. Ti se na sebe podívali a usmáli se. No hlavně, že oni jsou natěšení a veselí. Jak to prožívám já, to nikoho nezajímá! Co když se s nikým neseznámím? A co když nebude s kým se seznámit, protože tam nikdo v mém věku nebude? Proboha, no mě snad trefí, ještě než tam dojedeme. Stíhá mě už docela slušná panika. Navíc nesnáším stěhování a hlavně vybalování. Budu tam mít aspoň svůj vlastní pokoj? Určitě nějaký krcálek bez oken, abych si fakt připadala jako ve vězení. Hrůza, děs.

Cítím, jak mám zařaté zuby, a jak mi srdce buší čím dál rychleji

při představě, že se kilometry krátí a já jsem blíž a blíž všemu novému, nebo starému, když jsou to ty Babice.

Najednou jsem ucítila, jak auto zpomaluje, a tak jsem vyhlédla ven z okénka. A už to vidím - nápis BABICE a ještě jako že nás vítají nebo co. No, to mě poser! „A jsme tady!“ zvolali jednohlasně naši a celí rozesmátí se na mě otočili dozadu. Přehodila jsem si bundu přes hlavu a zařvala. „Né, proč zrovna já?“

BABICE – JAK TO TU VYPADÁ?

Jupííí, před domem je parkoviště, jaká vymoženost. Doufám, že sem dokáže nacouvat i stěhovák s našimi věcmi. Je tu totiž mezi dvěma parcelami jen taková úzká cestička, sotva na osobák. No, bude to ještě sranda.

Na první pohled to docela jde. Je to taková pěkná vilka. Tipuju z dvacátých let. A vida, on je tu i přesný rok, kdy ji postavili. Moc jsem se nesekla, je z roku 1928. Ty jo, takže dokázala ustát i druhou světovou válku (přemýšlím a obrazně se poplácávám po rameni, jak jsem bystrá a jak si umím dávat věci do souvislostí, byť mě děják moc nebaví). Kdo všechno tady asi bydlel, nebo jaké příběhy se v něm odehrávaly? Koukám na sebe, jak mě tady už něco zajímá. Třeba tu najdu nějakou tajnou skrýš nebo něco z války. To by byla pecka.

Po chvíli dorazilo i nákladní auto, ve kterém jsme měli uložené všechny naše krámy – nábytek, oblečení, nádobí, peřiny, kytky a samozřejmě moje cennosti – a to spoustu knih. Hned jak jsem se naučila číst, staly se knížky mou vášní. Ráda se na chvíli ztrácím v příbězích, které jsou mnohdy i tak strašidelné a tajuplné, že mi z toho běhá mráz po zádech. No, ale abych se vrátila k tomu stěhováku. Musím říct, že pán je skutečně borec. Podářilo se mu sem zacouvat hned na první pokus, ani nic neodřel nebo nezboural (škoda, říkám si v duchu a šibalsky se u toho směju). Najednou slyším, jak táta říká.

„Všechno noste nahoru, do prvního patra. Dveře jsou tam už otevřené. A pozor na ostré schodiště!“

„Cože?“ vypadlo z mých úst.

„My to musíme všechno tahat po schodech? Tomu teda říkám tělocvik! Berte, prosím, na vědomí, že toto je naše poslední stěhování! Nehodlám za nějakou dobu zase všechno tahat dolů!“

„Samozřejmě, jsme rádi, že se ti tu už teď líbí,“ usmáli se na mě naši.

Jak jako líbí? (mumlám si v duchu) Já jsem přece neřekla, že se mi tady líbí. Ach jo, jsem si pěkně naběhla. No tak to jsem teda zvědavá, jak to tady bude vypadat a co tu můžu ještě čekat. „Jdu se kouknout nahoru, jo?“ zavolala jsem na mamku. Ta jen kývla, že jako souhlasí a tak jsem šla.

Chytlá jsem za kliku u dveří do hlavní chodby a div mi nezůstala v ruce. No, paráda, dveře nejdou zavřít. Vešla jsem tedy dál a před sebou vidím schodiště. Celá chodba je taková špinavá, zašlá. Zdi samá pavučina a bílilo se tady tak možná před padesáti lety. Moc to na mě první dojem nedělá, tedy myslím dobrý první dojem. Schodiště má dřevěné zábradlí. Tipla bych, že je tady od samého počátku, tedy od dostavby. Je hnědé, takové masivní. Kolik lidí asi na něj sahalo při stoupaní do schodů a vůbec, kolik nohou se tady procházelo, nahoru a dolů, den za dnem. Tyto myšlenky se mi vkrádají do hlavy, když vycházím do prvního patra, ke dveřím, otevřeným dveřím našeho nového bytu. Uf, stojím ve dveřích. První dojem? Nevím, oči mi těkavě přebíhají ze strany na stranu. Snažím se zachytit tolik podnětů najednou. Je tu hodně světla. V každé místnosti je obrovské trojdílné

okno a do předsíně vedou velké polo prosklené dveře. Působí to tu útulně. Zatím tu tedy nemáme nábytek, ale i tak je tu cítit takové to teplo domova. Roztomile tu vrže podlaha. Je totiž dřevěná a nádech dřeva se tu rozlévá všude kolem. Páni, v obýváku je krb. Skutečný krb, jaký můžeme vidět v těch amerických vánočních filmech. Ty, na které se zavěšují punčochy na drobné dárky od Santy. Krb mě teda nadchnul. Zavřela jsem oči a představila si, jak tu budeme v zimě topit, a jak bude super dívat se do těch živých plamínků. OK, tak tady bude teda obýváku. Musím si projít další pokoje, abych si rychle vybrala jeden pro sebe. Nemusí být velký, stačí nějaký, kde mi bude na první pocit hezky. Procházím tedy dalším pokojem, pak dalším, hm - teď jsem asi v kuchyni, jo je to kuchyň, tak dál. Zbývají poslední dveře. Ty jsou plné, bez prosklených tabulí, jako jediné. No, jdeme na to. Otvírám dveře a zjišťuji, že se jedná o půdní pokoj, se zkosenou stěnou. Jsou tam dvě střešní okénka, ale světla je tu docela dost. Jo, to by šlo (říkám si v duchu). Tady se usadím. Mám radost, byla to totiž jedna z mnoha nočních můr, které jsem si s sebou přivezla a to, že nebudu mít svůj pokoj, respektive budu, ale ne podle svých představ, a to bych se asi zbláznila. Už ty ústupky, že se vůbec musím stěhovat. Rázem si mohu jeden problém škrtnout.

Rozhlížím se po svém novém pokoji a první, co bych tu potřebovala vyměnit, je koberec. Je tu jen takový malý kus koberce, který nepobírá ani polovinu pokoje. Chci mít koberec po celé ploše. Vzala jsem si mobil a zapsala si poznámku.

„Pak to musím nahlásit našim,“ pomyslela jsem si, ale asi nahlas, protože se za mnou ozvalo.

„Copak nám musíš nahlásit?“

Byl to taťka. Vůbec jsem neslyšela, že by šel po schodech nahoru a že je to celkem slyšet, když se do schodů stoupá.

„Ale, chtěla bych nový koberec. Jo a taky nově vymalovat,“ odpověděla jsem taťkovi. No a poznámku v mobilu jsem zase smazala.

„Půjdeš nám pomoci nosit věci nahoru?“ zavolala na mě máti.

„Jojo, už jdu!“ zamumlala jsem. Vycházím zpět na chodbu a jdu dolů ze schodů. V mezipatře je okno, ze kterého je vidět ven, směrem k autu a taky směrem k hromadě věcí, které už stihli naši vytahat z nákladáku. No, už mě to nadšení opět přechází (povzdechla jsem si). Scházím další várku schodů dolů do přízemí, když tu najednou vidím dveře s nápisem KNIHOVNA.

„No, nekecej!“ vykřikla jsem. Mají tady knihovnu. A to jistě nebude taková ta běžná knihovna, jakou znám z města. Lidi tady určitě moc nečtou, takže se otvírá maximálně jednou týdně nebo jednou za 14 dní a ta zatuchlost bude cítit hned, jak se vejde dovnitř. Musím si zjistit, kdy bude otevřeno. Jsem zvědavá, co tam mají za knížky. No určitě ne nějaké novodobé, aktuální. Představuji si ty zažloutlé, v některých místech slepované knížky, s typickou vůní staroby, vlhkosti a pokryté vrstvou prachu.

Celá zasněná se zpět vrátím do reality, když zaslechnu „No tak, kde jsi?“. Máma už mě shání (pomyslela jsem si). Už mi totiž připravila první nálož, kterou mám nahoru donést.

„Už jdu!“ zavolala jsem a s již nataženými rukama kráčím směrem k mamce.

„Mami, představ si, že tu mají knihovnu, a to přímo v našem baráku. Hustý, vid’? Musíme zjistit, kdy bude otevřená a hned tam zajdeme, jo?“ vybalila jsem nadšeně na mamku. Ta jen protočila očima a podala mi krabici, na které bylo napsáno ZIMNÍ OBLEČENÍ.

OK, je to tady, moje nenáviděné stěhování a vybalování. Ani to nebudu celé popisovat. Zatnu zuby a budu bezmyšlenkovitě nosit nahoru a dolů, běhat po schodech sem a tam, vždy se zasněným pohledem na dveře knihovny. Pak se zase ozvu a budu popisovat dál, ok? Buďte, prosím, trpěliví. Máme toho sbaleno fakt hodně. :)

POKOJÍK SE RÝSUJE

Jééé, kdybyste tu tak mohli být se mnou. Ucítili byste krásnou vůni nově vymalovaného pokoje. Chcete vědět, jakou barvu jsem si pro své království vybrala? Mám ráda fialovou, a protože odstínů fialové může být hodně, zvolila jsem hned dva odstíny - lila, to je taková světle fialová a k tomu o něco tmavší odstín, aby to ladilo. No, musím říct, že jsem spokojená. Povedlo se to. Táta je kabrnák (směju se, ale zároveň i usmívám a jsem na něj pyšná).

Zítra by měli přivést ten nový koberec, jak jsem o něm psala. Aby mi to šlo k té fialové, zvolila jsem pro koberec šedivou barvu. Žádné vzory, jen čistá šedá, taková ta kancelářská, jestli víte. Úplně to už vidím :) Ještě přemýšlím, jak si tu potom rozestavím nábytek. Mám ho ještě všechen na chodbě, právě kvůli tomu koberci, aby se mohl pořádně natáhnout a nebyly tam nějaké boule. Takhle nějak mi to vysvětlovat táta, ale trochu odborněji, no! :)

Až si nábytek napevno rozložím po pokoji, možná nakreslím nějaký plánec, pro vás, abyste měli představu, jak si tu žiju. Stejně si ale myslím, že takto rozestavěný nábytek dlouho nezůstane. Já totiž hrozně ráda všechno přemisťuju. Líbí se mi dělat bytový design. Třeba se tomu budu v budoucnu věnovat a stane se to mým zaměstnáním. Ostatně zanedlouho se budu muset rozhodovat, na jakou školu se přihlásím, tak už mám aspoň nějakou představu. Kouknu pak na „net“ a podívám se na nějaké umělecké školy. Ráda bych ale také pracovala

s knihami, třeba v nějakém archivu nebo i v knihovně, to je jedno, takže si budu chtít podat přihlášku i na gympl, se zaměřením na literaturu a historii. Ach jo, už aby otevřeli tu knihovnu dole, pořád na to myslím. Přemýšlela jsem, jak to, že ta knihovna je právě v domě, kam jsme se nastěhovali, a mamka mi řekla, že součástí tohoto domu jsou i kanceláře místního Obecního úřadu. A že na vesnicích se všechny služby občanům, kam patří právě i knihovna, slučují do jedné budovy, a to je shodou okolností právě naše vila. Máme to ale štěstí, co?

Stěhování je masakr. To byste nevěřili, kolik věcí jsme museli zabalit, kolik věcí jsme vyhodili, a kolik jich nakonec ještě budeme muset dokoupit tak, aby se nám tu líbilo. Doufám, že je to v dohledné době poslední stěhování, protože další přesun, byť o barák vedle, bych asi nedala. Ještě, že jsou prázdniny a nemusím aspoň řešit nástup do školy, do úplně nové školy, s novými spolužáky. Na to mám ještě trochu času, takže aktuální prioritou je, co nejdříve se zabydlet. Taky máme v plánu podniknout nějaké výlety po okolí, autem, ale i na kolech. Musíme to tady trochu prozkoumat. Třeba i poznám pár lidí, které pak budu potkávat ve škole. Snad! Abych pak nešla v září jak trapka sama a byla ve třídě jak nějaká atrakce, kterou si budou všichni spolužáci prohlížet a komentovat. Toto léto je v mém životě takové zlomové, vše kolem je nové a na každém kroku mohu čekat spoustu překvapení a dobrodružství. Hurá za nimi!!!